

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **M. M.**
bytem X
zastoupen JUDr. Martinem Klimo, advokátem
sídlem Sukova 49/4, Brno

proti
žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát**
sídlem Moravské náměstí 1, Brno

za účasti: 1. Ing. J. M.
bytem X
zastoupen JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem
sídlem Pekárenská 330/12, Brno

2. Povodí Moravy, s.p.
sídlem Dřevařská 932/11, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2019, č.j. ZKI BR-O-12/94/2019-15,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2019, č.j. ZKI BR-O-12/94/2019-15, kterým žalovaný změnil výrok rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, Katastrálního pracoviště Brno-venkov (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 21.12.2018, č.j. OR-896/2018-703-14, tak, že nevyhověl nesouhlasu žalobce s neprovedením navrhované opravy chyby spočívající v nesouladu katastrální evidence se skutečným stavem po obnově operátu u pozemků parc. č. XA a XB v k.ú. X, neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu ve smyslu § 36 odst. 1 zákona č. 256/2013 Sb., katastrálního zákona (dále jen „katastrální zákon“).

I. Podstata věci

2. Žalobce se podáním ze dne 11.10.2018 domáhal opravy chyby v katastru nemovitostí, kterou spatřoval v tom, že po obnově katastrálního operátu je pozemek parc. č. XB v k.ú. X evidován jako část dřívějšího pozemku parc. č. XC stabilního katastru a pozemek parc. č. XA jako dřívější pozemek parc. č. XD stabilního katastru. Žalobce navrhl jako správný údaj ten, že pozemek parc. č. XB v k.ú. X je součástí dřívější parcely č. XD stabilního katastru a pozemek parc. č. XA je součástí dřívější pozemkové parcely č. XE stabilního katastru; uvedl dále, že dílčí změny současného stavu oproti stabilnímu katastru jsou způsobeny pouze výstavbou domu č. X a X, pro kterou bylo pět pozemků (parc. č. XC až 5) jako celek posunuto o 1,5 metru, byla určena stavební čára, která délky parcel zkrátila o 3,6 metru a v roce 1926 bylo provedeno zalomení hranice parcel podle boční stěny domu č. X v zájmu dosažení pravých úhlů místností v uličním průčelí domu. K posunu číslování parcel však nikdy nedošlo, posun v číslování parcel je chybou.
3. Prvostupňový orgán návrh žalobce neshledal důvodným a vydal oznámení ze dne 30.10.2018, č.j. OR-896/2018-703-3, o neprovedení opravy chyby v údajích katastru nemovitostí. Žalobce nesouhlasil s neprovedením opravy chyby s tím, že hranice pozemků parc. č. XA a XB nebyly v rámci mapování základní mapy velkého měřítka řádně vyšetřeny a zaměřeny a že soulad vlastnictví podle prvostupňového orgánu podrobně zdokumentovaný v oznámení o neprovedení opravy chyby v údajích katastru ze dne 22.4.2015, č.j. OR-159/2015-703-4, již nemůže po nalezení mapy a pozemkové knihy č. d. X ze dne 12.3.1902 stabilního katastru odpovídat skutečnému stavu, neboť se nevypořádává s rozdíly mezi řádně autorizovaným podkladem, tj. mapou a pozemkovou knihou stabilního katastru, a geometrickým plánem bez autorizace ze dne 22.6.1926, ze kterého příslušná evidence po 1.4.1964 dodnes chybně vychází. Prvostupňový orgán následně zahájil správní řízení a rozhodnutím ze dne 21.12.2018, č.j. OR-896/2018-703-14, rozhodl tak, že nesouhlasu žalobce s neprovedením opravy chyby, týkající se zákresu hranice mezi pozemky parc. č. XA a XB a aktuálně vedeného vlastnického práva k pozemku parc. č. XB v k.ú. X, se nevyhovuje.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí výrok prvostupňového orgánu shora uvedeným způsobem změnil. Závěry správních orgánů napadá žalobce podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

5. Žalobce namítá, že katastr obsahuje chybný údaj vzniklý zřejmým omylem ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona při vedení a obnově katastru. Konkrétně k omylu došlo novým mapováním při chybném vytyčení pozemku parc. č. XB v k.ú. X v době mezi 1.1.1964 a 19.10.1987, kdy byl dokončen tzv. závěrečný protokol o místním šetření pro účel tehdejší evidence nemovitostí; při obnově evidence nemovitostí byl předmětný pozemek nesprávně geometricky a polohově určen tak, jak předpokládá § 44 odst. 2 vyhlášky č. 357/2013 Sb., katastrální vyhlášky (dále jen „vyhláška č. 357/2013 Sb.“). Chyba vznikla jako právní omyl zápisem skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem, na základě neautorizovaného nesprávného situačního náčrtu ze dne 22.6.1926, ze kterého mapování obnovené evidence nemovitostí nadále chybně vychází. V takovém právním omylu použití nesprávné listiny je jednoznačně obsažen lidský činitel. Porovnáním nesprávného situačního náčrtu se starším mapováním před rokem 1902 je zřejmé, že nelicencovaný autor situačního náčrtu vycházel ze staršího mapování z doby kolem roku 1870, podle kterého však nebyly předmětné pozemkové parcely už nikdy zcizovány, neboť veškeré pozdější změny vlastnictví byly realizovány podle mapy v pozemkové knize č.d. X ze dne 12.3.1902 s výjimkou převodů v době nesvobody do 31.12.1963, kdy nebyl aplikován intabulační princip vůbec.
6. Podle žalobce ani průměrně obezřetný vlastník nebyl po celou dobu od vzniku chyby schopen tuto rozpoznat; chyba vyšla pro žalobce najevo teprve po výzvě chybně zapsaného vlastníka o vydání předmětného pozemku k užívání v době bezprostředně předcházející podání návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu, spočívající v nesprávném určení parcel č. XA a XB náhradou za dřívější pozemkové parcely č. XC, XD a XE v k.ú. X.
7. Podle žalobce se správní orgány nevypořádaly s informacemi z fotografie dostupné na internetu týkající se stávající situace v terénu. Podle žalobce musí správní orgány doložit, kdo v době nesvobody po 1.4.1964 rozdělení pozemku parc. č. XE vyměřil a kdo určil výměru 105 m² odděleného pozemku parc. č. XD, která je současně shodou okolností totožná s výměrou pozemku parc. č. XC. Prvostupňový orgán se ani nevypořádal se skutečností, že pozemek tehdejší parc. č. XC nemohl být převáděn do vlastnictví z poloviny J. T. a z poloviny B. T. podle hranic na úředně neautorizovaném, avšak pod č.d. X vloženém situačním náčrtu, datovaném k 22.6.1926, protože tento náčrt v době sepsání darovací smlouvy dne 25.1.1926 ještě neexistoval; je vyloučeno, aby se v lednu 1926 nabývalo vlastnictví podle náčrtu až z června téhož roku.
8. Správní orgány svým postupem porušily § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Správní orgány se argumenty a důkazy týkajícími se období 1964 až 1989 prakticky nezabývaly. Prvostupňový orgán se jako evidenční úřad nad rámec své příslušnosti zabýval hodnocením vlastnických a užívacích poměrů; vlastnická a užívací práva nejsou předmětem tohoto řízení. Pouhými evidenčními resp. administrativními postupy nemůže dojít ke změně vlastnického práva. Podle žalobce je postup, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu neprovést opravu chyby v katastrální evidenci, nezákonným zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

9. K podané replice žalobce doložil znalecký posudek č. 224-9/2019, znalce pro základní obor geodézie a kartografie Ing. S. K., CSc. Z něj je podle žalobce zřejmé, že výsledky zeměměřické činnosti týkající se předmětných pozemkových parcel č. XC, XD a XE v k.ú. X od prvního základního dělení v roce 1902 do dnešních dnů umožňují rozdílnou interpretaci hranic a dokazují některé existující nesoulady zápisů v pozemkové knize a záznamů měření. Na základě leteckých snímků z let 1949, 1956, 1965, 1984 a 2003 je zřejmé, že mezi předmětnými pozemky dnešních parcel č. XA a XB v k.ú. X není od roku 1949 dodnes žádná rozhrada ani jiná dělicí linie rozdílného užívání, tedy celý prostor dnešních pozemků parc. č. XA a XB v k.ú. X je užíván jako celek. V doplnění repliky poté žalobce shrnul závěry znaleckého posudku.
10. Žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

11. Žalovaný nesouhlasí se žalobou a věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
12. Podle žalovaného byly v pozemkové knize u pozemků parc. č. XC a XD provedeny změny dle ohlašovacího listu č. 16/1926 v souladu s tehdy platnými předpisy. Případnou chybu vzniklou při vedení veřejných knih, stabilního katastru, pozemkového katastru či jednotné evidence půdy, nelze napravit postupem podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona; uvedené historické evidence nelze považovat za katastrální operát, jak plyne z § 29 odst. 1 předchozího zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, a judikatury správních soudů. Institut opravy chyby v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru nemovitostí do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Opravou chyby v katastrálním operátu nelze měnit právní vztahy k nemovitostem. Správním orgánům nepřísluší rozhodovat o vlastnickém právu k nemovitostem; vyhověním návrhu na opravu chyby by správní orgány vybočily z mezí daných čl. 2 Listiny základních práv a svobod, a zasáhly by do vlastnických práv žalobce i Ing. J. M.
13. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí procesního stanoviska osoby zúčastněné na řízení

14. Ing. J. M. uvedl, že se ztotožňuje s obsahem napadeného rozhodnutí; žalobce se pouze snaží jinou cestou zvrátit probíhající řízení o určení vlastnického práva k dotčeným pozemkům. K předloženému znaleckému posudku podrobnou argumentací zdůvodnil, proč tento tvrzení žalobce neprokazuje.

V. Posouzení věci

15. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
16. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst.

1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

17. Z argumentace žalobce plyne, že žalobce nesouhlasí se způsobem vedení pozemků parc. č. XA a XB v k.ú. X v katastru nemovitostí; podle žalobce byly tyto pozemky nesprávně určeny náhradou za dřívější pozemkové parcely č. XC, XD a XE. Podle žalobce uvedené chybné údaje katastru vznikly zřejmým omylem při jeho vedení a obnově, k čemuž došlo novým mapováním při chybném vytyčení pozemku parc. č. XB v „době nesvobody“ mezi 1.4.1964 a 19.10.1987, kdy byl pozemek nesprávně geometricky a polohově určen tak, jak předpokládá § 44 odst. 2 vyhlášky č. 357/2013 Sb. Podle žalobce došlo k zápisu skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem, na základě neautorizovaného nesprávného situačního náčrtu ze dne 22.6.1926, ze kterého mapování obnovené evidence nemovitostí po 1.4.1964 nadále chybně vychází. Porovnáním se starším mapováním před rokem 1902 je zřejmé, že nelicencovaný autor situačního náčrtu vycházel ze staršího mapování z doby kolem roku 1870, podle kterého však nebyly předmětné parcely už nikdy zcizovány, veškeré pozdější změny vlastnictví byly realizovány podle mapy v pozemkové knize č.d. X ze dne 12.3.1902, s výjimkou převodů do 31.12.1963, kdy nebyl aplikován intabulační princip.
18. Předmětem sporu je tedy evidence pozemků parc. č. XA (zapsaným vlastníkem je žalobce) a parc. č. XB (zapsaným vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení Ing. J. M.) v současném katastrálním operátu po provedené obnově operátu novým mapováním dokončeným v roce 1989.
19. Podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru (písm. a/citovaného ustanovení), nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem (písm. b/ citovaného ustanovení).
20. Podle § 44 odst. 2 vyhlášky č. 357/2013 Sb. chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, a to geometrické a polohové určení, číslo parcely, údaj o právu, upozornění, druh pozemku, způsob ochrany nemovitosti, způsob využití nemovitosti, údaj o budově včetně údaje o její dočasnosti, údaj o jednotce, cenový údaj a údaj pro daňové účely katastrální úřad opraví na základě původního výsledku zeměměřické činnosti nebo listiny, která byla podkladem pro zápis tohoto údaje do katastru, a v případě chyby vzniklé zřejmým omylem při obnově katastrálního operátu i na základě výsledků zjišťování hranic.
21. Jak plyne z judikatury správních soudů vztahující se k dřívější právní úpravě, opravy chyby obsažené v § 8 a § 16 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, která byla v téměř nezměněné podobě převzata do současného katastrálního zákona, je třeba trvat na požadavku, aby opravou chyby v katastrálním operátu došlo k nastolení souladu mezi údaji v katastru a údaji dle listin založených ve sbírce. Opravou chyby se neupravují ani vlastnické, ani jiné vztahy k nemovitostem, a tudíž se jí nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují žádná práva a povinnosti. Odstranění rozporů mezi evidovanými údaji a údaji ve sbírce listin je totiž smyslem a účelem tohoto institutu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8.8.2006, č.j. 2 As 58/2005-125, č.

986/2006 Sb. NSS, ze dne 25.2.2011, č.j. 5 As 88/2009-75, nebo ze dne 24.4.2013, č.j. 7 As 131/2012-32, č. 2902/2013 Sb. NSS). Obnova katastrální operátu dle § 43 katastrálního zákona a oprava chyb v katastrálním operátu dle § 36 katastrálního zákona tak mají evidenční účel a nedochází při nich k odstraňování sporů ohledně existence či neexistence práv a povinností vázoucích na evidovaných nemovitých věcech.

22. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.7.2017, č.j. 2 As 317/2016-39, „...chyby v katastrálním operátu lze dělit podle způsobu jejich vzniku na chyby údajů katastrálního operátu (tj. geometrické a polohové určení, číslo parcely, údaj o právu, upozornění, druh pozemku, způsob ochrany nemovitosti, způsob využití nemovitosti, údaj o budově včetně údaje o její dočasnosti, údaj o jednotce, cenový údaj a údaj pro daňové účely) vzniklé zřejmým omylem při vedení a obnově katastru a chyby geometrického a polohového určení vzniklé nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 78/2007 – 118). Významem neurčitého pojmu „zřejmý omyl“ ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103. Dospěl k závěru, že může jít jak o omyl týkající se skutkových okolností (např. chyby v psaní, počítání, opomenutí zapsání údajů v podkladové listině obsažených), tak o omyl právní (např. zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené zákonem). Je však charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. V rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 187/2012 – 31, se Nejvyšší správní soud k povaze omylu vyjádřil tak, že „omyl musí být zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný“. Pokud subjekt namítá existenci chyby, která je nejasná nebo sporná, může se ochrany svých práv domoci především u civilních soudů, například cestou žaloby na určení existence jím tvrzeného práva (již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 90/2012 – 65). V nedávném rozsudku ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 307/2016 – 38, Nejvyšší správní soud shrnul, že o omyl zřejmý se jedná pouze v případě, že je chyba v katastru naprosto evidentní. Chyby v katastru, k jejichž zjištění se katastrální úřad neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu, nejsou způsobeny zřejmým omylem“.
23. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20.6.2019, č.j. 9 As 129/2019-29, „K opravě chyby v katastru podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona tak může katastrální úřad přistoupit jen tehdy, pokud byla hranice mezi pozemky zakreslena v katastru v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru v rozporu s podkladovými listinami, které má k dispozici, a zároveň vlastníci hraničních pozemků průběh hranice nezpochybňují a v minulosti je neměnili; jinými slovy mezi vlastníky sousedících pozemků neexistuje spor o geometrické a polohové určení hranice. O omyl zřejmý se jedná pouze v případě, že je chyba v katastru naprosto evidentní. Tento omyl musí být zřejmý ve vztahu ke všem dotčeným subjektům, tj. vlastníků sousedících pozemků. Chyby v katastru, při jejichž zjištění se katastrální úřad neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu, nejsou způsobeny zřejmým omylem. Vedle toho pouhý nesoulad mezi hranicí v katastru evidovanou a v terénu skutečně užívanou není důvodem pro opravu údajů zapsaných v katastru (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 1. 2011, č. j. 8 As 24/2010 - 112, a ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 307/2016 - 38)“.
24. Katastrální úřady tak při opravě chybného údaje katastru plní pouze evidenční roli a při rozhodování o opravě chybného údaje nemohou nalézat právo a posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby apod. To

přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Tomuto principu správní orgány v nyní posuzované věci dostály.

25. Podle zdejšího soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobným způsobem vysvětlil, jakým způsobem vznikla obnova operátu novým mapováním formou tvorby základní mapy velkého měřítka, jehož platnost byla vyhlášena ke dni 1.12.1989, i jak proběhla obnova operátu převodem číselného vyjádření analogové mapy v souřadnicovém systému jednotné trigonometrické sítě katastrální do digitální podoby, která nastala ke dni 26.11.2009. Stejně tak žalovaný dostatečným způsobem vysvětlil, že zpracování obnovy operátu novým mapováním formou základní mapy velkého měřítka v k.ú. X, včetně evidence vlastnického práva k dotčeným pozemkům, bylo provedeno v souladu s tehdy platnými právními předpisy.
26. Jak zdůvodnil žalovaný v napadeném rozhodnutí, operát katastru nemovitostí pro k.ú. X byl převzat z bývalé evidence nemovitostí, jejíž písemný a měřický operát byl obnoven novým mapováním formou tvorby základní mapy velkého měřítka, jehož platnost byla vyhlášena k 1.12.1989. Tvorba základní mapy velkého měřítka probíhala na základě zjišťování skutečného průběhu hranic v terénu ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, prováděného v součinnosti s tehdejšími vlastníky a uživateli dotčených pozemků. Hranice pozemků byly vlastníky nebo uživateli označeny, protokolárně vyšetřeny a následně zaměřeny. V daném případě byl v období listopadu 1986 vyšetřen průběh hranic pozemků označených původně parcelním číslem XC a XD, které byly následně zaměřeny a přečíslovány na parcelní číslo XB a XA, a zobrazen na náčrtu o místním šetření č. X. V k.ú. X byl tak v rámci grafické přípravy založen náčrt o místním šetření č. X, ve kterém jsou mj. zobrazeny jako parcely pozemky parc. č. XC a č. XD (po dokončení obnovy operátu parcely č. XB a č. XA). V rámci písemné přípravy byl automatizovaně vyhotoven soupis nemovitostí č. X, kde jsou mj. uvedeny údaje o parcelách č. XC a č. XD. Z tohoto soupisu nemovitostí je patrné, že parcely č. XC a č. XD jsou uvedeny v jednom bloku dle evidenčního listu č. X pro uživatele M. M. a J., M. M. č.p. X (právní předchůdci žalobce). U parcely č. XC je však uveden list vlastnictví č. 171 vedený pro spoluvlastníky M. V. k id. ½ a M. M. k id. ½ (právní předchůdci současného vlastníka Ing. J. M.). U parcely č. XD je uveden list vlastnictví č. 88 vedený pro spoluvlastníky M. M. k id. ½ a M. J. k id. ½.
27. Zahájení místního šetření od 4.9.1986 bylo vyhlášeno v k.ú. X vyhláškou z 5.8.1986, kterou zároveň byli vlastníci a uživatelé vyzváni k označení lomových bodů hranic svých pozemků v době od 15.8.1986 do 31.8.1986. Osobní převzetí pozvánky k místnímu šetření k soupisu nemovitostí č. X svým podpisem potvrdil M. M. V soupise nemovitostí č. X pro blok dle evidenčního listu č. 156 pak M. M. svým podpisem potvrdil souhlas s výsledkem šetření a s vyznačeným průběhem hranic pozemků. Dne 19.10.1987 byl sepsán závěrečný protokol o místním šetření, ve kterém je mj. uvedeno, že „*Při místním šetření byl vyšetřen a ověřen skutečný stav nemovitostí v terénu, údaje o vlastnících a užívatelích nemovitostí a pomístní názvosloví. ... Výsledky místního šetření byly zaznamenány v náčrtech o místním šetření č. 150 – 195, v soupise nemovitostí, ... Podpisy zúčastněných vlastníků a uživatelů jsou uvedeny v soupise nemovitostí*“. V lednu 1988 proběhlo zaměření vyšetřených a označených lomových bodů geodetickými metodami, což je zachyceno v měřickém náčrtu č. X, který obsahuje výsledky podrobného měření. Žalovaný dále uvedl, že prověřil údaje uvedené na ručním

listu vlastnictví č. 88 vztahující se k období dokončení obnovy operátu novým mapováním formou základní mapy velkého měřítka, zda manželé M. vznesli námitku při námitkovém řízení, přičemž vycházel z ustanovení § 34 odst. 2 písm. b) instrukce pro místní šetření a obnovu operátů evidence nemovitostí ze dne 28.4.1983, č.j. 1250/1983-21, ve znění dodatku č. 1, kdy se oprávněné námitky vyřizovaly zápisem do výkazu změn, šlo-li o chybu v písemném nebo měřickém operátu, a písm. c) instrukce, kdy se oprávněné námitky vyřizovaly zápisem do záznamu pro další řízení evidence nemovitostí, bylo-li nutné další šetření nebo měření; žalovaný zjistil, že na uvedeném listu vlastnictví není uvedena poznámka o záznamu pro další řízení a položka výkazů změn č. 356/89 se týká přečíslování mj. i parcely č. XD na parcelu č. XA. Teprve po skončení námitkového řízení a vyřízení námitek byla vyhlášena platnost obnoveného operátu evidence nemovitostí.

28. Jestliže žalobce namítá, že výše uvedené místní šetření nebylo provedeno důkladně, tak jak bylo shrnuto výše, správní orgány se otázkou místního šetření dostatečným způsobem zabývaly a žalobce jejich závěry žádným kvalifikovaným způsobem nezpochybňuje. Proto zdejší soud této námitce nemůže přisvědčit.
29. Pokud jde o obnovu katastrálního operátu převodem do digitální podoby, tu žalovaný vysvětlil, že platnost katastrálního operátu vzniklého převodem nastala dne 26.11.2009, kdy výsledkem je katastrální mapa v digitální formě. Při obnově katastrálního operátu převodem číselného vyjádření analogové mapy v souřadnicovém systému jednotné trigonometrické sítě katastrální do digitální podoby v k. ú. X byla prvotně využita dokumentace měření z nového mapování podle předpisů pro základní mapu velkého měřítka a dále výsledky zeměměřických činností uložených v dokumentaci katastrálního úřadu; došlo pouze k převedení dosavadního souboru geodetických informací do digitální podoby s využitím stávajících údajů katastru, tedy bez zjišťování, vytyčování a zaměřování hranic pozemků v terénu. Žalovaný po přezkumu geometrického a polohového určení uzavřel, že geometrické a polohové určení pozemků parc. č. XA a č. XB odpovídá vyšetřenému průběhu jejich hranic při novém mapování formou tvorby základní mapy velkého měřítka. Zobrazení (zákres) předmětných pozemků v digitální katastrální mapě odpovídá podkladům uloženým na katastrálním úřadě, tj. náčrtům č. X.
30. Pokud žalobce namítá, že pozemek parc. č. XB byl nesprávně geometricky a polohově určen při obnově evidence nemovitostí v letech 1964 až 1987, tak zdejší soud s ním nesouhlasí.
31. Podle zdejšího soudu již prvostupňový orgán dostatečným způsobem vysvětlil, že v souladu s § 5 písm. d) zákona č. 36/1973 Sb., o orgánech geodézie a kartografie, byla Krajskou geodetickou a kartografickou správou pro Jihomoravský kraj v Brně vyhlášena platnost operátu evidence nemovitostí obnoveného tvorbou základní mapy velkého měřítka ke dni 1.12.1989. Datem vyhlášení platnosti obnoveného operátu pozbyl platnosti dosavadní operát, údaje obnoveného operátu se staly závaznými a zároveň se staly podkladem pro sepisování smluv a jiných listin o nemovitostech ve smyslu § 6 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí. Žalobce se stal vlastníkem pozemků uvedených na listu vlastnictví 601 na základě Usnesení soudu o schválení dědické dohody 13 D 1924/2001 Okresního soudu Brno-venkov ze dne 11.3.2002 s právní mocí ke dni 3.4.2002. Pokud žalobce odkazoval na mapu v pozemkové knize č.d. X ze dne 12.3.1902, podle které má být dle žalobce zřejmé, že dnešní evidence není v souladu se skutečným stavem, tak k tomu prvostupňový orgán upozornil, že se nejedná o katastrální mapu, nýbrž o náčrt dělení

parcely pozemkového katastru č. 1152, který je součástí nikoliv parcelního protokolu, ale listiny číslo deníku X z 12.3.1902 ze sbírky litin pozemkové knihy, a nejedná se o nově zjištěnou skutečnost, protože tato listina byla zanesena do operátu pozemkové knihy a navazují na ni další litiny; uvedená listina byla sepsána v roce 1902, tedy v období do 31.3.1964, kam již možnosti opravovat chyby podle § 36 katastrálního zákona nasahají; institutem opravy je možné opravovat pouze chyby vzniklé za trvání katastru nemovitostí, tedy vzniklé od 1.1.1993 do současnosti, či chyby, které vznikly při vedení dřívější evidence nemovitostí, tedy vzniklé od 1.1.1964 do 31.12.1992.

32. Následně také žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil požadavek na porovnání nesouladu mezi mapou stabilního katastru k datu 12.3.1902 s mapou katastru nemovitostí jako neúčelný s tím, že od 1.1.1993 se stal v souladu s § 29 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, operát evidence nemovitostí operátem katastrálním, nikoliv operát stabilního katastru potažmo pozemkového katastru. Pouze při zápisu právních vztahů v evidenci nemovitostí bylo podpůrně použito zápisů v dosavadních pozemkových knihách, železničních knihách, v jednotné evidenci půdy a v bývalém pozemkovém katastru, nikoliv stabilním katastru, dle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb., kterou se prováděl zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí.
33. Žalovaný se podrobně zabýval žalobcovou námitkou, že parcela č. XB je chybně evidována jako část původní parcely č. XC a parcela č. XA jako původní parcela č. XD. Žalovaný zdůvodnil, že Ministerským nařízením ze dne 11.4.1878, č. 3676, se zavedla mapa jako podstatná část knihy pozemkové, přičemž vedle veřejných knih byl dále zákonem č. 177/1927 Sb. zřízen pozemkový katastr, který sloužil jako podklad pro vyměřování veřejných daní a dávek spojených s držbou pozemků, jednak pro zakládání, obnovování nebo doplňování veřejných knih a jejich map, zajištění držby, pro převod nemovitostí a pro reálný úvěr, jakož i pro další v zákoně uvedené účely, a stanovil povinnost udržovat stálý vzájemný soulad mezi pozemkovým katastrem a veřejnými knihami. Podrobnosti poté stanovilo vládní nařízení č. 64/1930 Sb. Především však žalovaný podrobně zdůvodnil, že v daném případě je v hlavní knize pro k.ú. X v knihovní vložce č. 245 na listu A v prvním oddíle ve sloupci „Poznačení parcely“ u parcely č. XC uvedeno „čd X“. Obdobně je v knihovní vložce č. 253 na listu A v prvním oddíle ve sloupci „Poznačení parcely“ u parcely č. XD uvedeno „čd X“. Pod uvedeným č.d. X není založena ve sbírce listin pozemkové knihy žádná listina ani snímek mapy. Ovšem pod č.d. X je ve sbírce listin pozemkové knihy uložen snímek mapy obce X k ohlašovacímu archu č. 13 a 16/1926, ze kterého je patrné, že se mimo jiné týká parcel č. XC a č. XD. Podle žalovaného v pozemkové knize došlo k přepisové chybě u č.d. uvedeného na založeném snímku mapy, což si žalovaný ověřil nahlédnutím do knihovních vložek vedených pro pozemky parcelní č. st. XF, č. st. XG, č. XE, č. XH, č. XC0 a č. XC3, kterých se týkají provedené změny dle ohlašovacího listu č. 16/1926. U všech citovaných pozemků je také v prvním oddíle ve sloupci „Poznačení parcely“ uvedeno „čd X“. Srovnáním kresby ze snímku mapy uloženého pod č.d. X a kresby dle ohlašovacího archu č. 16/1926 je podle žalovaného zřejmé, že se jedná o totožné zobrazení (viz také nákres na straně 10 napadeného rozhodnutí). Podle žalovaného tak zápis do hlavní knihy mohl být proveden i na základě ohlašovacího listu. To, že se nedochovalo knihovní usnesení, neznamená, že nedošlo k provedení změn obsažených v ohlašovacím listu č. 16/1926 pro k. ú. X. Žalovaný porovnal zobrazení předmětné lokality v mapě pozemkového katastru se zobrazením v mapě pozemkové knihy a zjistil, že zobrazení jsou totožná (viz strana 11 napadeného

rozhodnutí); proto žalovaný konstatoval, že v pozemkové knize byly provedeny u pozemků parcelní č. XC a XD změny dle ohlašovacího listu č. 16/1926, na něž navazovaly další zápisy učiněné v evidenci nemovitostí.

34. S ohledem na uvedené zdejší soud konstatuje, že nelze přisvědčit námitce žalobce, že geometrické a polohové určení pozemků vychází z nesprávného situačního nákresu ze dne 22.6.1926, stejně jako že pozemek tehdejší parc. č. XC nemohl být převáděn do vlastnictví z poloviny J. T. a z poloviny B. T. podle hranic na úředně neautorizovaném a pod č.d. X vloženém situačním náčrtu z 22.6.1926, který podle žalobce v době sepsání darovací smlouvy dne 25.1.1926 ještě neexistoval; tuto argumentaci vyvrátil již žalovaný a na jeho úvahách zdejší soud žádné vady neshledává. Správní orgány zdůvodnily, proč žalobcem odkazovaný náčrt ze dne 12.3.1902 neprokazuje chybu v tom smyslu, že by pozemky parc. č. XA a XB byly evidovány a zobrazeny v dnešní digitální katastrální mapě nesprávně, resp. že by se jednalo o důsledek chyby ve smyslu § 36 katastrálního zákona vzniklé mezi 1.4.1964 a 19.10.1987. Správní orgány dostatečně vyhodnotily, proč jsou pozemky parc. č. XA a XB zobrazeny v digitální katastrální mapě v souladu s podklady, které mají k dispozici, a proč nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že měly vycházet z podkladů jiných.
35. Pokud žalobce namítá, že se katastrální orgány musí zabývat otázkou, kde se skutečně polohově nachází pozemek parc. č. XB v k.ú. X, evidovaný dnes v rozporu se skutečným stavem, tak opravou chyby v katastru nelze napravovat nesoulad mezi evidovanými údaji a faktickým stavem v terénu, případně chyby, které jsou nejasné či sporné, např. vzniklé v důsledku protichůdného obsahu listin. Smyslem řízení o opravě chyby, jsou-li pro provedení opravy splněny zákonné podmínky, je uvedení evidovaných údajů do souladu se skutečným obsahem listin, které má katastrální úřad k dispozici. V nyní posuzované věci však správní orgány dostatečným způsobem vysvětlily, proč jsou pozemky včetně jejich geometrického a polohového určení evidovány v souladu s obsahem dostupných listin; z ničeho neplyne, že by měly být pozemky evidovány jinak. Žalobce tvrdí, že vlastnické právo k dotčenému pozemku je v současné době chybně zapsáno; katastrální úřad však při posuzování toho, zda jsou zobrazení pozemků ve shodě s podklady, posuzuje pouze to, zda je takové zobrazení ve shodě s vlastnickými právy do té míry, že posuzuje zakreslení hranic v katastrální mapě s ohledem na obsah listin, které má k dispozici; toto správní orgány v projednávané věci beze zbytku splnily. Sám žalobce také zmiňuje existenci sporu ohledně vlastnictví předmětného pozemku; tento však prostřednictvím institutu opravy chyby nelze řešit, a správní orgány tak ani nečinily. Přitom žalobce na druhou stranu dodává, že dotčené pozemky jsou již 117 let vlastněny, drženy a užívány prakticky v nezměněných podobách, vyjma posunu hranice v důsledku optimalizace v terénu z roku 1922 až 1923. Je tedy zjevné, že v daném sporu nejde o opravu chyby v katastrálním operátu, nýbrž o vymezení vlastnických práv.
36. I pokud žalobce namítá, že k nesprávné evidenci pozemku, chybně evidovaného jako parc. č. XB, došlo v katastrálním operátu bez řádného nabývacího titulu svědčícího jakémukoli vlastníku, tak i tu podle zdejšího soudu argumentace žalobce směřuje k tomu, že zapsané vlastnické právo k pozemku parc. č. XB neodpovídá skutečnosti, čili že zapsaný vlastník není vlastníkem skutečným. Správní orgány však dostatečným způsobem vysvětlily, jakým způsobem dle dostupných podkladů k zápisu vlastnických práv došlo, a to již od zápisů v pozemkových knihách až po současný stav, a vypořádaly se s otázkou, zda tyto zápisy odpovídají listinám uloženým ve sbírce listin katastrálního úřadu resp. pozemkové knihy,

se závěrem, že žalobce ani jeho právní předchůdce nevlastnili pozemek parc. č. XB – před tvorbou základní mapy velkého měřítko parc. č. XC (v podrobnostech zdejší soud odkazuje na odůvodnění správních rozhodnutí obou stupňů a podklady v nich odkazované). Dále zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2014, č.j. 8 As 100/2013-33, podle něhož *„Katastr nemovitostí slouží k evidenci vlastnických a jiných práv k nemovitostem a má poskytovat v tomto směru informace veřejnosti, a to informace aktuálně platné. Institut opravy chyby podle § 8 katastrálního zákona je proto určen k opravě chybných údajů v katastru, které vznikly buď zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nebo nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem, nebo k opravě chybných údajů v katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, a to na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést. Správně rovněž uvedl, že jiné nesprávnosti obsažené v údajích katastru nemovitostí, nelze považovat za chyby podle katastrálního zákona, a proto jako prvotní posuzoval, zda požadavek žalobců na opravu chyb, jak byl podán, napadá aktuální, nikoli historický zápis v katastru a zda poslední zápis je skutečně chybný. Žalobci v žalobě tvrdí pochybení katastrálního úřadu při provedení zápisu z roku 1994 shledal krajský soud správně bezpředmětným, protože nebylo prokázáno pochybení v případě následně provedeného zápisu z roku 2001, který předchází zápis překryl“. Možnosti katastrálního úřadu jsou tedy ve vztahu k opravě zřejmým omylem vzniklých chyb limitovány také během času a s ním přicházejícími objektivními skutečnostmi. Opravu chyby nelze realizovat, pokud byla překryta novým zápisem, který již stejný omyl nevykazuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2014, č.j. 8 As 100/2013-41). „Nebyl-li zápis uvedený v pozemkové knize a v podkladové listině převzat do evidence nemovitostí (podle zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, a jeho prováděcí vyhlášky č. 23/1964 Sb.), nemuselo se jednat pouze o opomenutí pracovníka tehdejšího střediska geodézie, ale i o výsledek šetření skutečného stavu věci, kdy mohlo vyjít najevo, že příslušný zápis již nemá opodstatnění. Z rozporu mezi zápisem v pozemkové knize (a listinou jej potvrzující) a zápisem v katastru nemovitostí jako nástupcem evidence nemovitostí proto nelze bez dalšího dovozovat zřejmý omyl při obnově a vedení katastru nemovitostí ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2008, č.j. 1 As 40/2007-103, č. 2098/2010 Sb. NSS).*

37. Dále podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2013, č.j. 9 As 164/2012-48, *„V právě posuzovaném případě se stěžovatel domáhá opravy chyby, která dle jeho tvrzení vznikla původně v roce 1943 a následně byla převzata v letech 1954 – 1955 při obnově katastrálního operátu. Na základě výše uvedené zákonné úpravy a judikatury zdejšího soudu je však nutno ve shodě s krajským soudem dovodit, že se skutečně jedná o chyby vzniklé v dnes již historických evidencích. Mezi nimi a současným katastrem nemovitostí neexistuje potřebná kontinuita, neboť v letech 1951 až 1964 se nenabývalo vlastnických práv na základě tzv. intabulace, tj. vkladu vlastnického práva do evidence práv k nemovitostem, ale jen smlouvou. Katastrální zákon sám považuje za součást katastru nemovitostí pouze evidenci nemovitostí, z čehož plyne, že i chybu v katastru nemovitostí lze opravit pouze, pokud se stala v období od 1. 4. 1964, kdy nabyl účinnosti zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, do současnosti. Stěžovatelem uváděné chyby dle jeho tvrzení vznikly ještě před účinností zákona o evidenci nemovitostí. Institut opravy chyb v katastru nemovitostí dle § 8 katastrálního zákon se proto na právě posuzovaný případ nevztahuje a nelze jej použít“. Také podle rozsudku Nejvyššího*

správního soudu ze dne 5.9.2012, č.j. 1 As 43/2012-55, „*Chybu, která vznikla při vedení veřejných knih, pozemkového katastru či jednotné evidence půdy, nelze napravit postupem podle § 8 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky*“.

38. Pokud jde o námitku, že se správní orgány nevypořádaly s informacemi z doložené fotografie dostupné na internetu, zachycující stávající situaci v terénu, tak tu podle zdejšího soudu argumentace žalobce směřuje k tomu, že přístup k pozemkům či stavbám na nich a umístění oplocení, jak byl patrný již v roce 1926 resp. 1923 a trvá dodnes, odporuje údajům katastru po obnově operátu po roce 1964. Správní orgány však tvrzení ohledně přístupu k pozemkům či stavbám na nich či umístění oplocení, ani to, kým bylo a je oplocení udržováno, nezpochybňovaly; uvedená skutečnost poté sama o sobě neprokazuje, že by vlastnická práva k pozemkům byla evidována v rozporu s příslušnými listinami a že by pozemky byly v důsledku chyby nesprávně geometricky a polohově určeny. Žalovaný také v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že z pohledu katastru nemovitostí fotografie, která je součástí návrhu na opravu chyby, nepřináší žádné nové skutečnosti, když toliko potvrzuje stav zachycený na náčrtu místního šetření č. X, který odpovídá vyšetřenému stavu při místním šetření včetně oplocení.
39. Pokud se jedná o otázku, jakým způsobem byla po rozdělení pozemku parc. č. XE určena výměra odděleného pozemku parc. č. XD, která je totožná s výměrou pozemku parc. č. XC, tou se zabýval podrobně již prvostupňový orgán na straně 6 až 7 svého rozhodnutí, na které zdejší soud odkazuje. Žalobce tyto závěry přitom žádným kvalifikovaným způsobem nezpochybňuje.
40. Pokud žalobce namítá, že postup správních orgánů, které na návrh žalobce neprovedly opravu chyby v katastrálním operátu, je nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s.ř.s., jedná se o argumentaci nepřipadnou, kdy podaná žaloba je žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s.; jak plyne kupříkladu z usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 19.11.2013, č.j. 46 A 108/2013-17, s jehož závěrem se zdejší soud ztotožňuje, „*Zatímco oprava chyb v katastrálním operátu se provádí (v případě vyhovění návrhu) bez vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 – 125, publikovaný pod č. 986/2006 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz) a tímto úkonem katastrální úřad může zasáhnout do práv osob, jejichž práva jsou v katastru nemovitostí evidována, lze provedení opravy považovat za (nezákonný) zásah podle § 82 a násl. s. ř. s. V případě neprovedení opravy však o nezákonný zásah jít nemůže, neboť v takové situaci, využije-li návrhovatel procesní postup podle § 8 odst. 5 katastrálního zákona, je ochrana návrhovatele zajištěna prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí vydanému katastrálním úřadem. Pokud by na základě nesouhlasu návrhovatele rozhodnutí podle § 8 odst. 5 katastrálního zákona 6 vydáno nebylo, má pro svou ochranu k dispozici žalobu na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s.*“. Jedná-li se v posuzované věci o rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s., pak žaloba v tomto případě nemohla být koncipována jako žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, nýbrž jako žaloba proti rozhodnutí správního orgánu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 s.ř.s., k čemuž i došlo.
41. Pokud jde o doložený znalecký posudek znalce Ing. S. K. CSc. č. 224-9/2019 „*Posouzení platného stavu operátu Katastru nemovitostí v porovnání s historickým stavem, pozemek parcela číslo dnes XB, dříve XC, XD, k.ú. X*“, tak z argumentace žalobce je zřejmé, že žalobce se tímto znaleckým posudkem snaží zpochybnit výsledky obnovy operátu novým mapováním formou tvorby základní mapy velkého měřítka a jeho podklady (kdy platnost

obnoveného operátu byla vyhlášena ke dni 1.12.1989), a dovolává se užívání dotčených pozemků podle stavu založeného již před odkazovanou obnovou operátu.

42. Zdejší soud však již výše s odkazem na závěry správních orgánů vysvětlil, že při obnově katastrálního operátu nedošlo k takovým chybám, které by měly správní orgány opravit postupem podle § 36 katastrálního zákona. Jak také plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5.6.2008, č.j. 1 As 46/2008-134, „...*obnova katastrálního operátu novým mapováním nemůže být již z podstaty věrnou kopií operátu, který má nahradit, což plyne z § 3 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, protože orgány geodézie měly při obnově operátu evidence nemovitostí postupovat v souladu se skutečným stavem. To ale nijak neřeší otázku změny hranice po uplynutí téměř dvaceti let od obnovy: pokud vlastníci dotčených pozemků (resp. jeden z nich) se změnou hranice v katastrální mapě v současné době nesouhlasí (nejde tedy i z jejich úhlu pohledu o zřejmý omyl), nelze předmětnou hranici, která byla platně vyhlášena v roce 1989 a 1999, měnit za použití § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, byť by i bylo možné před katastrálním úřadem věrohodně prokázat, že hranice byla na základě proběhlých obnov katastrálního operátu zakreslena nesprávně.*“ Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze podle zdejšího soudu vztáhnout nejen na otázku hranice pozemků, ale též na otázku zapsaných práv k pozemkům. S ohledem na uvedené tak zdejší soud předmětným znaleckým posudkem pro nadbytečnost v souvislosti s předmětem řízení nedokazoval.
43. Podle zdejšího soudu se správní orgány zabývaly žalobcovými argumenty a předloženými důkazy, a to v míře odpovídající jejich úloze v daném druhu řízení, jehož smyslem je uvedení evidovaných údajů do souladu se skutečným obsahem listin, které má katastrální úřad k dispozici a kdy toto restriktivní pojetí pravomocí katastrálního úřadu vyplývá z toho, že se jedná o správní orgán provádějící pouze evidenci na základě předložené listiny a nikoli orgán povolaný k přezkumu její pravosti či správnosti. Správní orgány se vypořádaly se všemi poklady, a současně, s přihlédnutím k povaze a účelu institutu opravy chyby v katastrální operátu, v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu přihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal mj. s otázkou, zda žalobcem vytýkaný postup katastrálních orgánů lze považovat za zřejmý omyl při vedení katastru či nikoli.
44. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

45. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.
46. Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak zdejší soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud

uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. dubna 2021

Petr Šebek v.r.
předseda senátu